Прощай, стихіє в вольній силі!
Останній раз тепер мені
Ти котиш півпрозорі хвилі,
Красою сяєш в далині.
Мов друга журні нарікання,
Мов клич його в прощальний час,
Твій дружній шум серед світання
Почув я тут в останній раз.
Душі моєї світла мріє!
Як часто берегом твоїм
Я тут ходив, носив надії
У серці тихім і сумнім.
Як я любив твої припливи,
Глухий твій шум, безодні глас,
І тишину в вечірній час,
І хвиль свавільних переливи!
Покірний парус на човні
Пливе, незайманий тобою,
У тихі ночі, в світлі дні.
Та враз ти зводишся з прибою,
І кораблі лежать на дні.
Хотів навіки я лишити
Докучні, сірі береги,
З тобою дихати і жити,
І на хребтах твоїх носити
Жар поетичної снаги.
Ти ждало, кликало... Надію
Несла в журбі душа моя;
Хоч я любив тебе, як мрію,
Та на землі лишився я...
Навіщо жаль? Куди б я нині
Не йшов у ці тривожні дні,
Одне ім'я в твоїй пустині
На душу проситься мені.
На скелі є гробниця в славі,

Де взяв його холодний сон:
Там спогадання величаві,
Як загасав Наполеон.
Спочив у муці він шаленій.
І вслід за ним, як бурі шум,
Від нас відходить інший геній,
Володар інший наших дум.
Його оплакала свобода,
Віддав він світу свій вінець.
Шуми, клекоче хай негода:
Він був, о море, твій співець!
Твій образ вольний і широкий
Кипів у нім, як дух борні,
Він був, як ти, хмурний, глибокий,
Страшний в своїй самотині.
І світ спустів... Мене-бо всує
Куди б не виніс океан,—
Одна судьба в людей існує,—
Бо де добро — то там вартує
Чи то освіта, чи тиран.
Прощай же, море! Не забуду
Твою красу, твої дари,
І довго, довго чути буду
Твій шум у тихі вечори.
В ліси, в поля, в піски сипучі,
Тобою повний, понесу
Твої затоки й сині кручі,
І сонце, й тінь, і хвиль красу.

Переклад А. Малишка